

26 september 2021, zesentwintigste zondag door het jaar B
Evangelielezing: Marcus 9, 38-43.45.47-48

Homilie

Beste mensen,

Met al onze armen, willen wij, geïnspireerd op het evangelie, de wereld warmen...

Wij willen het leven mooier maken. Zachter ook en vol begrip.

Wij willen elkaar ondersteunen. Luisteren naar wat moeilijk gaat.

Opkomen voor wie niemand ziet. Handen uit de mouwen steken.

Wij willen een steentje bijdragen. Heel klein misschien. Maar elke druppel telt.

Wij willen er zijn. Wij willen iets doen. Wij willen geven.

Wij willen alle dagen hopen en aan de samenleving bouwen. Strek gewoon je armen.

Met al onze armen, willen wij, geïnspireerd op het evangelie, de wereld warmen...

Deze eenvoudige, betekenisvolle tekst bij de maandspreuk van de Bond Zonder Naam geeft treffend weer waar we als Marrakeshgroep vluchtelingen en de vzw VLOT mee bezig zijn.

Vijf jaar geleden gingen een aantal vrijwilligers op weg met enkele vluchtelingenfamilies in Turnhout. Stap voor stap leerden we hen beter kennen, stonden we stil bij onze ervaringen, leerden we met vallen en opstaan, gingen we op zoek naar wat we werkelijk voor hen konden en mochten betekenen.

Uitgangspunt daarbij was telkens onze zorg om de boodschap van het evangelie tastbaar te maken in het werken met en voor kwetsbare mensen, in dit geval vluchtelingen.

We mochten ervaren hoe belangrijk het is te kunnen luisteren, empathie te voelen, tijd en ruimte te maken om te luisteren naar verhalen, lichaamstaal te ontdekken als een universele taal, verdriet en vreugde te delen, geduld te hebben, te geloven in de kracht van mensen.

Wij hebben geleerd om te ontvangen: heel veel dankbaarheid, gastvrijheid die zich meestal vertaalt in het samen maaltijd vieren of samen koffie en thee drinken, familiale warmte, tijd maken voor, leren van de rijkdom van andere culturen en godsdiensten, ...

Ondertussen is de kleine groep vluchtelingen uitgegroeid tot een groep van meer dan 265 mensen, erkende en niet erkende vluchtelingen, van alle mogelijke landen, culturen en rassen en dat verspreid over heel het Vlaamse landsgedeelte.

Als vrijwilligers proberen we vluchtelingen te ondersteunen in de brede zin van het woord, voor alle mogelijke aspecten. We gaan daarbij uit van het geloof in de kracht van de vluchteling zelf en helpen hen sterker te maken om zich goed te kunnen integreren en thuis te voelen in onze maatschappij. We proberen er te zijn voor hen als ze ons nodig hebben. Het evangelie tastbaar te beleven door kwetsbare mensen nabij te zijn. De afgelopen 5 jaar hebben we blijvende vriendschappen uitgebouwd met zowel families als individuele vluchtelingen, dichtbij en veraf.

Het is ondertussen ook onze ervaring dat het bijzonder belangrijk is om niet te spreken alleen over vluchtelingen, maar vooral met vluchtelingen. Vanuit een direct contact krijgt de vluchteling een concreet gezicht als man, vrouw, zoon of dochter en ontmoeten we de mens achter de vluchteling.

Vandaag gaan we in gesprek met Ibrahim Al Sheihk, Syrische vluchteling uit Idlib in Syrië die 21 jaar oud is en ondertussen al een heel levensverhaal kan schrijven.

Lector: Salam a leikum, Ibrahim

Ibrahim: A leikum Salam. Keef halek? Elhamdullillah.

Lector: Hallo, dag Ibrahim. Ik ben heel blij dat jij als jonge vluchteling en vooral als een echte vriend hier komt getuigen. Vertel eens wat over jezelf.

Ibrahim: Dag mensen allemaal. Ik ben Ibrahim Al Sheikh. Ik kom uit Syrië. Ik ben geboren in Aleppo. Ik ben 21 jaar jong. Ik ben vluchteling in België. Ik woon deze maand al 1 jaar in België.

Lector: Ibrahim, waarom ben je weggegaan uit Syrië?

Ibrahim: Door de oorlog. Elke dag vallen vliegtuigen onze stad aan. De politie van Assad kwam mij ook thuis zoeken. Het leven in Syrië is erg moeilijk. Weinig eten, geen school, geen elektriciteit, geen water en altijd gevaarlijk. Ik had geen huis meer en moest buiten slapen.

Lector: Wat heb je dan gedaan?

Ibrahim: Ik ging op 15 jaar naar Turkije. Ik ken daar niemand, geen vrienden, geen familie. Ik kon geen Turks praten. Ik heb 4 dagen buiten geslapen in een park. Ik heb een man uit Syrië gezien en gevraagd: 'kan je mij helpen?'. Hij was heel vriendelijk. Ik ging met de man naar een klein appartementje met 2 slaapkamers waar 12 mannen woonden. De man zoekt werk voor mij in een fabriek. Elke dag werk ik van 8 u. 's morgens tot 8 u. 's avonds, 6 dagen per week. Per maand krijg ik 150 euro.

Lector: Was je blij in Turkije?

Ibrahim: Neen, de mensen waren niet vriendelijk. Ik kan niet buiten wandelen. Turkse mensen slaan mij. Ik was niet blij. Ik mocht ook niet naar een andere stad gaan.

Lector: Hoe ben je naar België gekomen?

Ibrahim: Ik heb een visum gevraagd in de Belgische ambassade in Istanbul. Ik kwam met het vliegtuig naar Brussel. Mijn papa woonde al hier en kwam me ophalen in Brussel. Ik was heel blij.

Lector: En de andere familie?

Ibrahim: Mama en mijn 4 broers en 5 zussen wachten in Turkije op hun visum. Ze zijn nu ook al 10 maanden in België. We wonen samen met 12 personen op een klein appartement met 2 slaapkamers in Turnhout.

Lector: Wat doe je nu in België?

Ibrahim: ik studeer Nederlands. Ik wil opleiding doen voor lasser en daarna op zoek naar werk. Nederlands spreken is heel belangrijk voor mij, ik wil het snel leren. Ik heb graag meer lessen Nederlands maar dat kan niet. Ik wacht nu op mijn vrouw en twee zonen: Jasper en Mustafa. Ze zijn nog altijd in Syrië. Ik denk heel veel aan hen en ik mis ze erg.

Lector: Ben je blij in België?

Ibrahim: Ja! Alle mensen zijn vriendelijk in België. Ik kan Nederlands studeren, opleiding volgen en daarna werken. Ik ben in België niet meer bang. Mijn Belgische papa helpt mij met Nederlands, een huis zoeken. Hij komt veel op bezoek. Dat is belangrijk voor mij en mijn familie.

Lector: Wat mis je het meest uit Syrië?

Ibrahim: Mijn vrouw en twee kindjes, mijn familie die nog in Syrië is.

Lector: Mis je je land niet?

Ibrahim: Neen, er is veel oorlog. Ik was 10 jaar oud toen de oorlog begon. Het was altijd heel moeilijk.

Lector: Ibrahim, jouw naam is in het Nederlands Abraham. Hoe komt dat?

Ibrahim: Ik ben moslim en bid elke dag 5 keer. In de koran zijn veel namen die ook in de bijbel staan: Musa (Mozes), Isa (Jezus), Myriam (Maria), Jacob (Jacob), Adam en Hawa (Adam en Eva)... In de koran staat dat we goede mensen moeten zijn die zorgen voor mensen die het moeilijk hebben. De ramadan is voor ons heel belangrijk. We mogen niet slecht praten over andere mensen. Ik moet altijd zeggen: elhamdullillah! God zij dank!

Lector: Waar droom jij van?

Ibrahim: Samen met mijn vrouw en kindjes in België wonen en goed werk vinden.

Lector: Ibrahim, ik weet dat je elke dag bid tot Allah. Is er iets dat je elke dag aan Allah zegt?

Ibrahim: Ja, ik bid elke dag: Allah, bescherm mijn vrouw en kindjes en geef ze mij veilig en wel terug. Help mij in mijn leven goed te zijn.

Lector: Dank je wel, Ibrahim. Proficiat voor je Nederlands en je respectvolle houding. We wensen je een heel mooie toekomst in België samen met je vrouw, kindjes en familie. Je getuigenis zal zeker heel wat mensen aangesproken hebben om ook de stap te zetten naar

een vluchteling om hen te helpen een nieuwe toekomst uit te bouwen in België. Samen kunnen we vanuit ons geloof de verbinding maken met mekaar!